

האף שלי קטן יחמוד. הסנטר אנרסיבי, רבוע.
 האזניים קטנות. את צווארי איני מכירה.
 "בסדר, נעצור כאן."
 "אתם, כנראה, לא כמו רוב האחרים."
שאלה: אילו היה ביכולתך לעצור את השנים,
 באיזה גיל היית בוחרת להישאר?
ב.ב.: בין 25 ל-35.
שאלה: לא יותר צעירה?
ב.ב.: לא. לבני 25 יש המון דברים שלא יוד-
 עים להעריך מספיק. אינני חוששת מגיל מבוגר. אם

פרחים ואים

ב.ב. בסאן-טרופז — על חוף הים, כשי היא לבושה בפרחים בלבד, ובבריכת השחייה הפרטית שלה, כשהיא מניחה בפעם הראשונה לצלמים

לצלמה, גם כשאין מדובר בצילומים לצורך הסרטה. האם את אוהבת כסף? נשאלה ברייט בארדו. "בוודאי", השיבה הכוכבת המפורסמת והעשירה, "זהו האמצעי היחיד הפותר כל הבעיות."

שאלה: האם את שומרת על תמונות מאהבך?

ב.ב.: בשום פנים לא. תמונה היא מיד כרת קפואה, יבשה. האהבה וזיכרונותיה הם הרבה יותר מזה.

שבור

יפה מרקוב

שאלה: האם זכור לך הגבר הראשון שחיבק אותך?

ב.ב.: לא, אבל הוא בוודאי זוכר.

שאלה: האם לדעתך המונח "לנצח" הוא שמיש?

ב.ב.: בוודאי. אבל הזמן והמאורעות עושים את שלהם. כדאי יותר לומר "לכמה שיותר זמן", זה יותר קרוב למציאות.

שאלה: האם קשרי נשואין מקודשים בעיניך?

ב.ב.: איך תבקשו שבחורה "חוטאת" כמוני תראה בנשואין עניין מקודש? אני מזדעזעת מזוגות הממשיכים בחיי נשואין על אף שהם סולדים זה מזה. הם חייבים

להיפרד. משהו שבור יפה לאין שיעור מ־משהו רקוב.

שאלה: האם היית מסוגלת להתאהב בגבר מכוער?

ב.ב.: אתם מקווים שאומר "כן", במידה והוא פיקח. ובכן: לא. לא אשקר. אני מע־דיפה גברים נאים.

לחיות

לנצח

שאלה: מה הוא זכרונך הטוב ביותר?

ב.ב.: הצלחתי לשכוח.

שאלה: בכל זאת, ניסית להתאבד בגו־במבר 1960. מדוע?

ב.ב.: למה שיקראו לזה התאבדות? עבורי זה היה נסיון לברוח. כאילו להתחיל מחדש באיזה שהוא מקום, מאוחר יותר. אבל ראיתי את המוות בקירבה כזאת, שכי עת מתהשק לי לחיות לנצח.

שאלה: מה היה היום היפה ביותר בחיך.

ב.ב.: זה היה לילה.

לאהוב

בגיל 35 אומרת ב.ב.: "מעור־לם אינני כה מאושרת כמו בזמן שאני אוהבת. ורוב הזמן אני אוהבת."

אמצא חן בעיני מישהו, הוא לא ירתע בגלל כמה שנים לכאן או לכאן.

שאלה: מה פירוש הזיקנה עבורך?

ב.ב.: משהו שקורה רק לנשים אחרות.

שאלה: סופרים כפורסמים כתבו עליך, סימון דה־בובואר, אנדרי מורואה, האם קלעו למטרה?

ב.ב.: הם לא מכירים אותי. הם לא יכולים להכיר אותי. הם לקחו את האימאג' הציבורי שלי בתוספת כשרונותיהם הטיבעיים ועירבבו מזה דמות הזרה לי לחלוטין.

שאלה: אילו היית צריכה להתבודד למשך 100 שנה, מה היית לוקחת איתך?

ב.ב.: את שירי של אפולינר, תקליטים של היידן, מוצרט וג'ורג' בראסנס.

שאלה: ואת מי היית לוקחת איתך?

ב.ב.: האם אתם חושבים שנוח יותר למות יחד 100 שנה מאשר לחיות יחז חודש אחד?